

CONCELU BANNER

VLĂSTARUL

**LICEUL
„S.P. HARET”**

**Nº 7
ANUL IX**

„VLĂSTARUL“

REVISTA LICEULUI „SPIRU HARET“

Director Prof. GEORGE MARINESCU

COMITETUL de ELEVI

FUHN I. RAZIS G., REDACTORI; HELMAN E., MADGEARU I., SECRETAR.;

IONESCU C., ANTONESCU C., CASIERI, SUFRIN I., JOCURI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: LICEUL „SPIRU HARET“, STR. ITALIANĂ 31, BUCUREȘTI

ABONAMENTE: PE UN AN 40 LEI

5 LEI ACEST NUMAR 5 LEI

VECHII ABONAȚI MAI PLĂTESC PE ANUL ACESTA 20 LEI

Abonamentele se fac la elevii: { Ionescu Cristea } și Antonescu C. VII A.
{ pentru clasele A. } { pentru clasele B. }

ANUL X, Nr. 7.

1933.

SUMARUL:

Montaigne . . . . . de I. Fuhn
O vară la Buceani . . . » G. Minden
Le crucifix și Mortua est » Bana
Melancolie . . . . . » Schrager
Păcat . . . . . » Lys Beloiu
De Paști . . . . . » Steinhart A.
Pe vremuri . . . . . » Bana
Profesorul de franceză . » Sufrin
Fragment din romanul
«Viziuni» . . . . . » I. Madgearu

Scolare:
Adunarea comitetului școlar . . . . . * *
Comitetul Soc. «Flacăra
Spiru Haret» . . . . . * * *
Revista Revistelor . . . . . * * *
Rubrica matematică . . . . . * * *
Pagina jocurilor . . . . . * * *

VLĂSTARUL

Anul IX, Nr. 7

Revista Liceului „SPIRU HARET“

1933

Montaigne

Acum 400 de ani, la 28 Februarie 1533, s'a născut în castelul Montaigne din Périgord, Michel Eyquem de Montaigne, celebrul autor al „Essais-urilor“

Micul Montaigne are un preceptor, cu consenmul de a-i vorbi numai în latinește, așa că la vârsta fragedă de șase ani, cunoaște latina ca o limbă maternă. Educația lui urmărea și perfecta dezvoltare a fizicului, căutând a-i evita toate neajunsurile. Se povestește că pentru a împiedica o bruscă deșteptare din somn, care i-ar fi produs oare cari turburări în organism, în fiecare dimineață un grup de muzicanți intonau melodii duioase, ca să-l deștepte. După ce studie dreptul și după unii autori, chiar filosofia fu numit la vârsta de numai 22 ani, consilier la Curtea din Aides și mutat apoi la Bordeaux.

Pe la vârsta de 37 ani, după moartea tatălui și fratelui său, își dă demisia din magistratură și se pare că a îmbrățișat cariera armelor. Deși încă tânăr, Montaigne văzuse multe, renunțase la numeroase iluzii și simțea din ce în ce mai mult nevoia unei odihne binefăcătoare. Castelul său din Périgord îl atrage tot mai mult; stă ore întregi în turn, unde își avea biblioteca „la librairie“ și petrece acolo, citind și rătăcind din când în când cu privirea pe verdele întins al ogoarelor, clipe plăcute. Acum începe să lucreze la „Essais-uri“, din cari apar primele două cărți, în 1580. Spre a se mai distra, Montaigne întreprinde o serie de călătorii prin Europa, care îi vor îmbogăți experiența și-i voi largi cunoștințele. Era încă la Roma, când locuitorii Bordeaux-ului îi făcură marea cinste de a-l alege primar, funcție care a avut-o patru ani.

Apoi se retrage cu totul din viața frământată de politică și trăește ca un solitar, în castelul lui. În timp ce Francezii se ucideau între ei, pentru „a face plăcere lui Dumnezeu“, solitarul din Périgord stătea închis în turnul său, citind, visând și scriind. Pregătit de mult, resemnat, credincios și senin, Montaigne moare în 1592.

Asupra lui Montaigne s'au scris multe; caracterul lui a fost analizat și disecat în amănunțime, totuși au rămas niște aprecieri greșite răspândite prin manualele didactice, care trebuie

să fie rectificate. „*Le mol et lâche Montaigne*“ s'a spus despre el. „*Mol*“ pentru că a spus cândva că ignoranța și lipsa de curiozitate sunt cea mai bună pernă pentru un cap bine echilibrat și „*lâche*“ pentru că a refuzat să intre în Bordeaux pe vreme de ciumă. Ei bine acest „*molatec*“ Montaigne era Gascon, și Gasconii sunt oameni de acțiune, în vinele cărora curge argint-viu.

Montaigne n'a putut fi altfel. Călătoriile sale, documente rămase din vremea unui asediu al Bordeaux-ului, ne confirmă că Montaigne a fost contrariul unui „*molatec*“ și laș; frica lui de ciumă era în spiritul timpului. Din punct de vedere intelectual, aprecierea lui asupra ignoranței nu trebuie generalizată, ci referată la domeniul metafizic cum a fost intenția autorului.

O trăsătură interesantă a caracterului lui Montaigne a fost *toleranța*, însușire curioasă într'o epocă de războaie religioase, care pare să fie explicată prin diversitatea influențelor religioase primite: tatăl lui Montaigne a fost catolic, mama lui protestantă. Cine a citit „*Essais*“-urile poate lesne vedea că sunt mai curând reflexiuni ocazionale, decât o carte măestrătită, subordonată unei idei.

Montaigne cunoștea bine pe scriitorii antici, pe care-i citea în original; se așeza la mășuța lui din turnul castelului, lua un volum — de predilecție operă istorică — și citea. Dacă îl impresiona vreun pasagiu, fie prin valoarea lui intrinsecă, fie prin legătura cu evenimente contemporane, lăsa cartea și luând tocul, începea să scrie: întâi maxima sau pasagiul, apoi reflexiile ce i le înfățișa bogata lui imaginație de Gascon, imaginație care exagera uneori, dar totdeauna era sub controlul inteligenței și a bunului simț. Alteori, venea dela vânătoare, călărie, câmp, etc.; un lucru îi atrage atenția; iarăși se așeza la masă și avea un pasagiu în plus din „*Essais*“-uri. De multe ori era tentat să facă observații asupra stării de lucruri din Franța contemporană; numai că de ar fi dat drumul penei sale, libertatea presei în secolul al 16-lea era atât de mare, încât s'ar fi trezit pe rug. Montaigne a rezolvat problema într'un mod foarte ingenios: de câte ori avea ceva „*periculos*“ de spus, căuta în au-

torii latini o maximă sau un pasagiu potrivit și-l intercala în text. Astfel nimeni nu-l putea condamna.

„Essais”-urile tratează despre multe, cel mai însemnat capitol este însă fără îndoială „*Apologia operei lui Sebond*”, unde sub formă de apologie, combate încrederea în rațiune a acestuia pentru cunoașterea lui Dumnezeu și formulează un fel de scepticism pyrhonian, pe care-l putem asimila mai curând unei tendințe pozitive. Aceasta în domeniul metafizic. In celelalte domenii se arată conservator și pune mult preț pe formarea judecății, principiu pe care-l desvoltă în teoriile sale pedagogice. In opoziție cu erudiția lui Rabelais, care voia să facă din elev un dicționar enciclopedic, Montaigne dorește tot atât de utopic, să-i perfecționeze facultatea de a raționa. In practică ai nevoie de amândouă, dozate după vârstă și desvoltarea intelectuală.

Ceeace dă însă o valoare deosebită „Essais”-urilor și ilustrează pe autorul lor, este pictura sufletească care apare pentru prima oară în istoria literaturii franceze. Prin aceste preocupări psihologice, Montaigne apare ca un precursor al secolului al 17-lea. Dorința de a observa mai ales „*Je dedans des choses*” se vede din predilecția pentru scrierile istorice și în special pentru „*Viețile lui Plutarh*”, adevărate portrete psihologice. Tot cercetând sufletele eroilor lui Plutarh, Montaigne a ajuns la ideea de a se observa pe sine însuși, motivându-și interesul prin faptul că „*chaque homme porte la*

forme entiere de l'humaine condition”; așa că cele observate în sufletul său vor fi valabile și pentru sufletul general omenesc.

Concepția studiului sufletului omenesc, și anume a notelor comune întregii omeniri este iar o idee a secolului al 17-lea, care va fi exploatată în tragedia clasică. Interesul „Essais”-urilor, care sunt lungi și ar putea părea monotone, îl formează talentul de stilist al lui Montaigne. Anecdote numeroase și amuzante, varietatea tonurilor, când familiar, când doct, când ironic, frumusețea frazei, sunt atâtea calități cari fac plăcută citirea.

Montaigne are putere de viziune foarte plastică, imaginile pe cari le întrebuințează sunt cu totul nouă, puternic evocative și pline de sevă; unele expresii gascone dau o coloratură deosebită prozei sale.

Montaigne pretindea că scrie la întâmplare și chiar putem observa oare care „*laisser-aller*” în „Essais”-uri, dar să ne amintim vorba lui Boileau „*souvent un beau désordre et un effet de l'art*”; iar când privim corecturile făcute pe marginea primelor ediții, ne convingem că neglijența stilistică era numai o „poză” gasconă.

Michel de Montaigne, prin importanța și relieful figurei sale, prin influența lui asupra secolului următor, merită cu prisosință numele de geniu al Renașterii franceze, mai ales că în el se văd și zorile secolului de aur al literaturii franceze, secolul al 17-lea.

I. Fuhn

O vară la Bucșani

In timpul verii, ne ducem de obicei la moșia unchiului meu, Bucșani, la 18 km., de Târgoviște. La moșie, ne petrecem vacanța în mod cât mai plăcut. Dar nici odată nu ne-am petrecut-o așa de bine ca în vara trecută. Când n'aveam ceva mai bun de făcut, ne duceam în parc. Parcul se găsește lângă conac. Incercam să mă strecur singur, însă nu puteam să scap de droaia câinilor de pază.

18 Iunie. Am găsit în iarbă un biet pui de erete aproape mort. L-am adus acasă și am încercat să-l hrănim. Degeaba. A trebuit să-l duc în parc, unde sârmanul erete, își dădu sfârșitul.

26 Iunie. Azi dimineață, am fost la vie, împreună cu niște domni și cu fratele meu. La început mergeam iute, dar când a început urcușul, a trebuit să ne încetinim mersul.

Cum am ajuns la vie, ne-am așezat la umbra unui nuc bătrân. In timpul acesta, niște țărani cosiau fânul din livadă. Noi copiii nu puturăm sta locului, ci ne îndreptarăm spre coșași. Printre firele de iarbă, se zăriau căpșunile roșii.

După ce mâncarăm îndeajuns, făcurăm fiecare câteva buchete de tulpinițe cu căpșuni. Dar nu puteam scăpa nici de cireșile pietroase, cari ne ademeniau. După ce ne-am plimbat prin vie, ne-am întors acasă. In drum, eu care nu eram obosit, adunam fel de fel de floricele și în deosebi flori de sunătoare.

2 Iulie. Azi dimineață a plouat, dar acum timpul e frumos și pe șosea nu e nici pic de praf. Deaceea am hotărât să mergem cu trăsurile la Mărgineni. Trebuia să cumpărăm niște mobile de grădină. După un drum de 7 km., ajunserăm în pădure. Drumul părea ca o șuviță albă, iar de o parte și de alta, se înălțau falnici stejarii. Mai întâi intrarăm în Mărginenii țigănești, unde se afla penitenciarul. Venisem prea târziu; magazinul închisoarei era închis. Mie nu mi-a părut rău, căci avurăm timpul să luăm o mică gustare. Ne îndepărtarăm apoi spre Bucșani. Pe drum, am mâncat patru lipii, pe cari le cumpărasem cu intenția de a le duce acasă, celor ce nu luaseră parte la plimbare.

20 Iulie. Din moment în moment, trebuie să sosească musafirii, pentru cari am pus să se frigă doi purceluși de lapte. Insfârșit, mașina cu mult așteptării musafiri se arată. Cum se dădură jos din automobil, cerură să se odihnească. Numai la asta, nu ne așteptam ! Noroc, că un băiat, Boby, nu împărtăși ideia musafirilor mari, ci ceru să mergem în parc.

Din parc, ne-am întors în „curtea mare“, unde se aflau animalele. Aci stăturăm timp de o oră lângă Moș Dinu, care frigea cu artă doi porci. Masa a fost foarte veselă. Dar imediat după ea, a început inevitabilul joc de cărți. A trebuit să ne jucăm cu bicicleta mai toată după amiaza.

23 Iulie. Intre orele 11 și 1, am „curățat“ parcul. Când ne aflam în cea mai mare activitate, fratele meu, găsi un arici. Ne strânserăm toți în jurul lui. Lovirăm două greble între ele, ca să scoată capul. În zadar, ariciul era foarte încăpățânat. După ce repetărăm de mai multe ori, îl lăsarăm în plata Domnului și plecărăm fiecare la lucrul lui.

4 August. Sârbii pregătesc sfintirea unui puț de pe moșie. Pentru aceasta am fost și noi invitați să luăm parte la sfeștanie.

Azi dimineață, a venit un sârb, Moș Toader, cel mai bătrân dintre ei și cel mai cu trecere față de unchiul meu, anunțându-ne că putem veni. Când am ajuns, am găsit în mijlocul lor, pe preotul din Bălenii-Sârbi. Toți erau în haine de sârbătoare. Slujba începu, fiind ascultată cu mare evlavie. La sfârșit se oferi dejunul, format din tot ce aveau ei mai bun ; bine înțeles, nu lipsea nici ceapa, nici usturoiul. Femeile și copiii, mâncau pe jos, iar bărbații, la masă. Printre Sârbi, văzurăm și pe Manoloiu, un bețivan, care regulat le dijmua noaptea grădinile.

Dela început, Manoloiu era pornit pe chef. În mijlocul ospățului, a început să chiuie și să ureze cu glas tare, ceea ce atrase atenția. Când observă că suntem și noi, voi cu orice preț să țină un discurs. Cum Sârbii își închipuiau ce interesant o să fie, îl opriră, îndemnându-l să mănânce : „Topi bre, topi“.

Când mă gândesc la această întâmplare și acum îmi vine să râd.

Minden G.

Clasa II B.

„Le crucifix“ și „Mortua est“

Conjucția „si“ din titlu dă naștere la bănuiala că în rândurile ce urmează am dori să facem o comparație între poezia lui Lamartine și cea a lui Eminescu. Vom căuta să verificăm această bănuială adică să punem față în față pe doi poeți, romantici prin excelență. Iată o afirmație care pentru a fi susținută necesită un alt articol cu mult mai cuprinzător decât cel de față ; nu atât din cauza nevoei sau lipsei de argumente ci tocmai din pricina abundenței lor. S'ar părea, la prima citire, că am emis un paradox. Dar totuși nu e. Am constatat, din experiența altora și chiar dintr'a noastră, că pentru a susține o afirmație, având puține argumente la îndemână, necesită mai mult spațiu și timp decât atunci când posedând un număr mai mare de argumente, reușim să convingem imediat cu cele mai bune dintre ele. Deci revenim la faptul susținut că atât Lamartine cât și Eminescu au fost niște romantici prin excelență.

Credem că pentru a ușura întru câțiva cititorilor noștri interpretarea acestei aserțiuni ar fi necesară expunerea conținutului poeziilor.

Incepem cu „Crucifixul“. O facem intenționat pe momente pentruca să iasă mai în evidență comparația cu „Mortua est“.

1) Poetul primește un crucifix din mâna muribundeii lui iubite.

2) Descrierea corpului și ceremonia. Pe

când sufletul se ridică la ceruri ca un parfum ușor, corpul rece rămâne jos. Poetul cuprins de un sentiment de frică nedeslușită nu se poate apropia de el.

3) Preotul îi întinde crucifixul în semn de amintire și speranță.

4) Poetul, acum în lipsa iubitei, caută să-și afle consolare în crucifix.

5) Il întreabă ce rol consolator joacă în ochiul muribundului. Ce-i spune cel ce moare ?

6) Se roagă de Isus, să nu fie uitat când va muri, căci a suferit mult în viață. Isus îl poate înțelege căci și El a suferit.

7) In sfârșit revine la crucifix și îl duce cu gândul până la suprema judecată. Când va fi să moară, va avea crucifixul pe buze ; îl vor lua alții, cărora le va fi cum i-a fost și lui, o consolare ; până când, din mână în mână o să ajungă ziua judecării din urmă.

Și acum să arătăm și ideile din „Mortua est“ :

1) Draga lui a murit, după o scurtă și tristă viață, în momentul când începea să înțevadă fericirea.

2) Imaginea sufletului care divinizat se ridică, în cadru splendid, la cer sub forma unui înger. E miez de noapte.

3) Privirea lui cade pe corpul neînsuflețit dar gândul se ridică la sufletul ce pe cer a'n-

locuit o stea. E etern ca și splendoarea sură-
sului ei.

4) Paradisul creștin și apariția ei.

5) Compară moartea eternă, frumoasă, cu
viața cea hădă.

6) Dar poate că s'a înșelat ! Și nemurirea
e nimic ! că cerul nu e nimica, și sufletul la
fel. Ș'atuncea ea e doar lut ?

7) A fi sau a nu fi ? A nu fi poate că-i mai
bine, căci ce nu există, nu simte durere.

8) A fi ? E nebunie, ignorantă — mai bine
nimic.

9) Negarea lui Dumnezeu.

Având deci acuma în față ambele tratări
ale aceleași idei, vom putea să le comparăm
și prin aceasta pe însăși autorii lor.

Lamartine dintr'un început e profund cre-
dincios ; crucifixul îi este „*l'Image de mon
Dieu*“. Obiectul dragostei sale este însă par-
că mai material ca al lui Eminescu. Pe când
la acestea din urmă iubita e spiritualizată
până la „un vis, ce-și moale aripa amar“
la poetul francez ea primește o formă mult
mai perceptibilă prin simțuri „*Dans mes
tremblantes mains tu passas, tiède encore*“.

Totuși în ambele concepții sufletul se ridică
la cer :

„*Mais son âme avant fut dans ce divin baiser
Comme un léger parfum, etc.*“.

„Te văd ca o umbră de-argint strălucită
Cu-aripi ridicate la ceruri primită“.

Lamartine urmă aceiași privire ca și Emi-
nescu la ne'nsuflețitul corp al iubitei :

„*Privesc apoi lutul rămas alb și rece*

Cu haina lui lungă culcat în sicriu

Privesc la surâsu-ți rămas încă viu“.

Imaginea lui Lamartine :

„*Et sur ses traits frappés d'une auguste beauté
La douleur fugitive avait empreint sa grâce
la mort sa majesté*“.

Preotul îi întinde crucifixul, spre amintire
și speranță ; religia creștină e deci un sim-
bol de speranță pentru Lamartine. Iubita i-a
murit dar crucifixul îi rămâne, i-o va aminti ;
îi este scump căci doar el reușește să-l
consoleze. *Religia creștină are darul de a
consola*.

„*Voilà le souvenir et voilà l'esperance*“

„*Tu l'as contre le temps défendu de l'oubli*“

„*O dernier confident de l'âme qui s'envole*“

Aceeaș idee de consolare prin religia creș-
tină o vedem și la Eminescu :

„*O moartea-i un secol cu sori înflorit
Când viața-i un basm pustiu și urât*“

Iar această idee e distrusă de îndoială asu-
pra existenței unui paradis creștin :

„*Când sorii se sting și stelele pică*

Imi vine a crede că toate-s nimică“

Și cată atuncea consolare, în nirvana budi-
stă, în tabloul apocaliptic :

„*Se poate ca bolta de sus să se spargă*

Să cadă nimicul cu noaptea lui largă,

Să văd cerul negru, că lumile-și cerne

Ca prăzi trecătoare a morții eterne“.

Lamartine care-și păstrează credința ne-
clintită în D-zeul creștin e totuși împins de
natura sa umană, să caute explicația consolă-
rii sale

*Des levres du mourant colle'dans l'agonie
Divin consolateur dont nous baisons l'image.
Réponds ! Que lui distu.*

Credința lui e ajutată însă și de crucifixul
care pe lângă că îi încântă ultimele ore îl și
leagă de cei pe care i-a iubit :

*Soutiens ses derniers pas, charme sa dernière
heure*

Et, gage consacré d'esperance et d'amour

De celui qui s'éloigne a celui qui demeure

Passe ainsi tour à tour.

Eminescu spre deosebire de Lamartine, ca-
re crede până la sfârșit în Dumnezeuul creștin:
„*Une voix dans le ciel les appelant sept fois*“,
nemulțumit de concepția creștină nu-și găse-
ște consolare nici în cea budhistă

„Ș'atunci de-o fi astfel, atunci în vecie

Suflarea ta caldă, ea n'o să învie,

Atunci graiu-ți dulce în veci este mut

Atunci acest înger n'a fost decât lut“

O caută la sfârșit în filozofia schopenhau-
riană : ce nu există, nu poate simți durerea.
Se poate consola deci cu gândul că ea ne mai
existând fericită va fi lipsită de durere.

A fi sau nu fi ?...

....Ceeace nu e nu simte durere

A fi ? Nebunie și tristă și goală

Urechea te minte și ochiul te'nșeală

Decât un vis sarbăd mai bine nimic.

Și ultimul vers dărămă șubreda consolare,
filozofică.

Își dă seama că nu există consolare, viața
duce la moarte, ș'atuncea desorientat nu știe
ce să mai facă

„Să râd ca nebunii? să blestem? să plâng?“

„La ce?“ Oare totul nu e nebunie ?

Au e sens în lume ?

Trăit-ai acum ca astfel să mori

De e sens într'asta, e'ntors și ateu —

Pe palida-ți frunte nu-i scris Dumnezeu.

Sfârșește cu cea mai puternică negare a
Dumnezeirei.

Dar ce putere de argumentare ! La ce să
trăești ?

Și cum poate exista un Dumnezeu care să
poată stinge un suflet făcut numai și numai
pentru viață ?

Din profunda analiză a acestor două mani-
festări romantice putem afirma în concluzie
că poezia lui Lamartine e superioară în for-
mă dar e inferioară în tratare celei a lui E-
minescu.

Pornind dela aceiași idee dela acelaș fond,
unul (Lamartine) s'a mulțumit să folosească
un singur mijloc de consolare ; dac'a
reușit, să se consoleze ajungând la un re-

zultat afirmativ, acceptabil și preferabil, din punct de vedere subiectiv, material; am putea zice, din punct de vedere literar nemulțumește; căci acest „happy end“ e prea ieftin; prea comod și prea puțin potrivit cu durerea imensă.

Din punctul de vedere al formei citând pe Emile Faguet e suficient să spunem că „vers sont faits de génie“.

Melancolie

— Note din fugă —

E zi de primăvară. Cerul ar trebui să strălucească, săgetat de sclipitoarele raze de soare, iar binefăcătoarea căldură de primăvară, să redestepte verdețurile adormite astă toamnă.

E sfârșitul lui Martie și totuși afară plouă ca toamna, o ploaie din cele mărunte ce „te pătrunde la oase“. Totul pare trist.

Cu toată fleșcăria de pe stradă, câți-va trecători siliți să se „hazardeze“ pe o astfel de vreme pe afară, aleargă grăbiți spre stația de tramvai din apropiere.

Aștept pe 16 proptit de un stâlp.

In dreapta mea, doi tineri asteaptă același număr.

Sunt tot elevi de liceu. Vorbesc de ale școlii. Dar se vede că întârzierea tramvaiului îi îndispune, (de altfel ca pe toți) căci dau vădite semne de nemulțumire. Ploaia se întetește, amestecată cu gingașe steluțe de zăpadă.

Întârzierea tramvaiului apropie pe călători, cari fără să se cunoască, încep să vorbească între ei, făcându-și diferite presupuneri cu privire la întâmplările cari ar fi determinat întârzierea vehiculului.

Deși conversația e foarte animată, eu am rămas deoparte. Nu vreau să mă amestec în vorbă. Proptit de stâlpul meu, ascult doar și-mi încordez din ce în ce mai mult atenția, asupra tinerilor din dreapta mea, cari abordând vechiul subiect, au alunecat pe panta amintirilor sentimentale.

Da a fost odată ca nici odată... E trist dar adevărat... A fost odată... Cu părul blond, cu ochi albaștri, am întâlnit-o într-o după amiază de Ianuarie, când i-am făcut și cunoștința. Din acel moment mi-am făurit iluzii cari suprapunându-se, au clădit un măreț palat de gheață. Se părea că nici ea nu mă disprețuește... dar vai... mă înșelasem amar, când crezusem un asemenea lucru.

La o lună după cunoștință... când primăvara sosise și iluziile mele luaseră proporțiuni grandioase, mi-am dat seama cu tot regretul, de zădărnicierea lor.

Eminescu, însă, s'a sbuciumat mult mai mult între diferitele sisteme filosofice ca să-și afle consolarea și prin aceasta e superior.

Căci în definitiv al cui e meritul: al armurierului care a cizelat spada sau a cavalerului care a luptat cu ea?

E. BANA

Era o primăvară caldă și frumoasă... mai bine n'ar fi fost așa de caldă... căci... primăvăraticile raze de soare mi-au topit fără milă castelul de zăpadă.

Sosi tramvaiul, cu toții am dat busna spre ușile deschise, din care ieșea aerul încălzit de caloriferul S. T. B.-ului concomitent cu aglomerația.

Deși eram decis să merg cu clasa 2-a, m'am urcat într'a 1-a unde se urcaseră și tinerii, crezând că cel care începuse povestirea, va continua să toarcă caetul amintirilor sale.

Dar amândoi sedeau tăcuți, privind-se unul pe altul.

În semiobscuritatea tramvaiului am observat o lacrimă ce se strecurase printre genele povestitorului și care se prelingea alene pe obrajii rumeni, înroșiți de o flacără internă, ce se observa pâlپând în ochii luminoși și strălucitori.

MIRCEA SCHRAGER

cl. IV

Epitaful poetului

Din viața și-a lăsat epitaful pentru mormânt

Epitaf, pe piatra-ți mortuară,

Ai pus, în vers să-ți se sape!

Au după ce pe vii ai chinuit,

Nici morții n'ai voit să-ți scape?

EUGEN BANA

Păcat...

Bătrâna Ruxandra, cu fața roșie de bucurie suia 'n fugă scările de piatră ce duceau la odăile Domniței; cu sufletul la gură bătu la ușa iatacului, unde Domnița ședea pe un jilț în fața marilor ferestre și privea dusă... Fără s'aștepte răspuns, bătrâna dădu buzna, Domnița tresări speriată.

Ridicând ochii ei mari și mirați întrebă molatec:

— „Ce-i mamă Ruxandră“?

— „Of.., duduța maichii, deabia-mi trag sufletul. Așa am alergat să-ți spui degrabă ce plocon domnesc ți-o trimis boerul Alexandru Nour: Un harmăsar negru ca pana corbului, ce l-a luat în pradă dela cazaci... Doamne câtui de frumos“! termină bătrâna istorisirea ce-o făcuse într'un suflet.

Domnița cu mâinile lungi și albe în poală asculta pe Ruxandra zâmbind. O iubea mult... bătrâna doică o crescuse de mică... n'avea mamă și toate alintările i le dăduse mama Ruxandra. La aceste duioase amintiri, ochii frumoși ai Mădălinei se umplură de lacrimi.

Se sculă, domol, veni în fața Ruxandrei, o prinse de umeri și-o sărută pe frunte.

— „Dumnezeu să te ție, mamă, și să-ți dea sănătate că mult m'ai iubit“.

Cum ședea în fața bătrânei, cu capul plecat gingaș pe un umăr, părul împletit în cozi groase îi ajungea până la șolduri, avea o culoare ciudată de aur străvechi, aurul icoanelor vechi, dăruite mănăstirilor de străbuni, cu luciri de aramă înfierbântată... Cum ochii îi erau scăldați în lacrimi, semănau cu două vioarele umede abia născute din zăpadă... Culoarea violetelor imperiale... Gene lungi și negre îi adumbreau; nasul îi era drept, cu nări subțiri, străvezii, iar gura cu buze cărnoase, ca niște boboci de trandafiri roșii. Pielea îi era albă, catifelată sedefie, străbătută de vinișoare albastre. Mijlocul îi era subțire... să-l frângi...

Ruxandra o privea cu adorație și sărutându-i degetele albe îi spuse:

— „Domniță Mădăline, hai până'n ogradă să-l vezi și mata, are să te farmece, știu sigur“.

— „Vrei tu mamă Ruxandro să-l vad“? întrebă cu glasul melodios Mădălina.

— „Să-l vezi, odorul meu, să-l vezi“! răspunse bătrâna cu glasul plin de duioșie, cuprinzându-o de grumaji și mângâind-o pe tâmple.

Domnița coborî lin scările de piatră ale palatului Domnului Radu-Vodă. În curtea pietruită a castelului, bătând din copite, un cal negru cu picioare subțiri neastâmpărate, cu nările vibrânde, cu urechile ciulite își aștepta stăpâna. Mulțime mare de robi se strânsesă în jur și priveau cu admirație calul; însuși Radu-Vodă cu

dumnealui Traian Buzescu, mare spătar și Mihail Codrean hatmanul, priveau din ceardac. O slugă, care vorbea într'o limbă exotică, ținea calul de căpăstru.

Domnița s'aprofia din ce în ce mai mult de cal cu mâna întinsă, ca să-l mângâie:

— „Nu te apropia, jupâniță, prea mult că-i sălbatec... dela păgâni“! strigă înfricoșată mama Ruxandra. Deși Mădălina era îmbrăcată numai c'o fustă din postav de Liow și c'o scurteică albastră îmblănită cu samur, își xprimă sfios dorința de-a încăleca năpraznicul cal... Toți cunoșteau curajul Domniței și nu se miră nimeni, nici chiar Măria-Sa.

Când totul fu pregătit, domnița sări ușurică în șea... calul ciuli urechile, așteptă până ce domnița se așeză bine... Mădălina vru să-l mângâie, dar în acelaș moment calul se ridică în două picioare... toate gurile se uniră într'un singur strigăt de groază...

Mădălina apucă cu brațele gâtul calului și el începu s'alerge n galop prin curtea domnească, îndreptându-se spre ieșire. Domnul era galben ca un mort... mama Ruxandra își pierduse simțirea și niște femei o țineau, iar ceilalți erau împietriți. Așteptau, în fiecare clipă s'o vadă pe domnița aruncată la pământ și făcută fărâme...

Atunci din rândul robilor porni alergând spre cal un flăcău; ...Ajunse repede lângă cal, fugi puțin lângă el, întinse mâna, prinse calul de frâu și-l sili să se oprească... apoi o prinse pe domnița de mijloc și-o puse jos... Mădălina se credea într'un vis.

Ochii ei rămaseră în ochii mari prinși în friguri ai robului ce-o scăpase dela peire.

— „Cum te chiamă“? șopti ea tremurând...

— „Ion“! zise el încetișor, acoperind cu pleoapele focul ce-i ardea'n priviri.

— „Îți mulțumesc, Ioane, din suflet că m'ai mântuit dela primejdie mai zise domnița și porni spre Măria-Sa Domnul, care se coborise în curte și venia grăbit spre ea.

— „N'am nimica, tătucă... tare m'am speriat“!

Domnul o mângâie încă nelămurit de pericolul prin care trecuse o clipă copila, și numai la gândul c'ar putea s'o piardă, tot sufletul i se răzvrătea. Apoi privi la flăcăul, care se apropiase sfios cu calul de căpăstru.

— „Cine ești tu“? întrebă Domnul.

— „Ion, Măria-Ta, Ion al lui Gheorghe Răzvan“, răspunse flăcăul cu privirile plecate.

— „Bine, ești un pui de viteaz, n'ai să rămâi nerăsplătit“, adăugă Radu-Vodă și luând-o de umeri pe Mădălina, porni spre ceilalți boeri. Mădălina mai întoarse capul și întâlni aciaș pri-

vire arzătoare... Tânărul ședea drept și se uita pierdut la ea.

Infricoșată se strânse mai tare lângă Domn, căutând par'că o apărare în contra unui rău invizibil.

În mijlocul boerilor și a femeilor sale, asculta cu gândul aiurea vorbele acestora. Se întoar-se apoi spre mama Ruxandra și zise încetisor.

— „Mamă, aș vrea să mă hodinesc puțin“.

Domnul o sărută pe frunte, domnița îi sărută dreapta și porni domol spre castel, sprijinită de mama Ruxandra.

Când ajunse sus, se lăsă istovită pe sofa. Bătrâna doică îi frecă tâmpelile și mâinile, reci ca ghița, cu apă de Levant, îi sărută degetele subțiri întrebând-o:

— „Spune maică te doare ceva? simți ceva? Te-ai spăriat tare? Vrei s'o chemăm pe Dochia să-ți descânte?“.

Fără ră răspundă Mădălina închise ochii și suspină... apoi într'un târziu: — „Spune-mi mamă, cine-i Ion?“.

Bătrâna se uita la ea speriată, apoi tainic îi șopti:

— „Nu-i ca toți ceilalți... tot singur umblă... par'că ar avea un mare foc în inimă, sărmanul... și noaptea rătăcește prin grădină cu'n fel de cobză luată dela ruși și cântă, ducă, de 'ți sfășie inima... Of! săracul de el!“... termină bătrâna cu ochii umezi.

Se lăsase seara. Umbrele nopții pătrundeau prin ferestre și 'nvăliau tot mai mult pe bătrână și copilă.

Mai stătură așa tăcute... domnița gândind la Ion, bătrâna la fericirea fetii... când clopotul cel mare le vesti că Domnul s'asează la masă... se grăbi și Mădălina... abia gustă ca o vrabie și sărutând mâna Măriei-Sale, se duse să se culce.

Se lăsă alene a fi dezbrăcată. Sprintare roabe țigance, îi pieptănară părul lung și mătăsos ce la lumina palidă a lumânărilor de ceară albă, căpătă licăriri stranii de aramă topită... Ii puseră o cămașe lungă, de borangic, subțire ca pânza de paianjen.

Raluca, cea mai iubită de către domniță, îi aduse pe tablă dulceața de trandafiri, apoi sărutându-i alba mână plecară lăsând-o pe Mădălina singură cu gândurile ei.

În gând avea icoana robului ce-o scăpase azi dela moarte. Ii vedea fața palidă, slabă și prelungă, fruntea înaltă și netedă... ochii însă, ochii, negri ca noaptea, adânci ca o genune, păreau două flăcări mistuitoare... flăcări negre catifelate... pleoapele se lăsau grele peste ochii lui, par'că vrea să acopere focul ce era în priviri. Gura cu buze subțiri părea o spintecătură de pumnal, iar părul inele de păcură ce-i ajungeau până la umeri și-i încadrau plăcut, dar straniu fața galbenă și prea slabă...

Toate astea le revedea Mădălina și gândurile ei toate, își luau sborul spre Ion...

— „Ion“! murmură Mădălina cu ochii 'nchiși cu buzele întredeschise... Ca și cum ar fi răspuns tainicei ei chemări, din grădină se auzi ca prin vis un cântec de chitară ce par'că era de pe altă lume... Tremurând se sculă din pat, merse tiptil până la fereastră și-o deschise încetisor...

Jos rezemat de un arbore ședea Ion cu chitara'n mâini și-și cânta durerea... O iubea de mult, dar cum ar fi 'ndrăznit să ridice ochii asupra stăpânei lui, fiica Domnului.

Asta-l mistuia...

Insfârșit azi putuse pentru prima oară să se apropie de domniță și încă scăpând-o din primejdie... Nici în visele lui cele mai frumoase nu-și făurise atâta nădejde.

Acum sta pierdut în tăcerea nopții. Mădălina, ședea aplecată și asculta vrăjită cântecul; inima îi bătea să-i rupă pieptul, și o idee cu adevărat nebunească îi trecu ca un fulger prin minte... Ion ridică ochii, și un țipăt străbătu tăcerea nopții... În fața lui muiață'n razele lunii, ședea domnița Mădălina, înfășurată într'o mantie albă.

— „Domnița Mădăline!“ atât putu îngâna Ion și se rostogoli în genunchi la picioarele Mădălinei, plângând în hohot...

Domnița își puse mâinile ca de ceară pe creștetul robului și murmură:

— „Mi-ești drag Ioane“...

Ion se ridică drept și lăsă capul în jos ca un vinovat ce-și așteaptă sentința.

Se auzi glasul domniței:

— „Să fugim în lume Ioane!“.

— „Să fugim domniță!“ răspunse Ion, îmbătat de farmecul ei.

— „Bine!“ zise hotărîtă Mădălina „măine noapte, când or cânta cocoșii întâia oară, tu să fii aici cu doi cai, și om merge, unde-om vedea cu ochii, să fim singuri cu dragostea noastră“. Și mai sărută odată ochii negri ca păcatul și se desprinse din brațele lui fugind spre castel... Ion rămase cu capul dat pe spate, cu ochii 'nchiși, cu buzele întredeschise și brațele întinse... era frumos ca un demon scaldat în raze aurii jucăuse de lună...

Ziua le păru lungă la mândoi. Zadarnic o întreba mama Ruxandra pe Mădălina ce are? De ce-i atât de veselă, și de nerăbdătoare... Fata surâdea arătând două șiraguri de mărgăritare.

— „N'am nimic, mamă!“.

Seara veni insfârșit... Toți se culcară, numai domnița veghia...

Sub zarzării 'nfloriți Ion aștepta cu caii de căpăstru. Știa că face-o nebunie, care-l va costa viața, totuși o făcea...

După ce auzi întâia cântare de cocoși, Mă-

dălina, scoborî în fugă scările și ajunse la locul de sub zarzări, unde-o aștepta Ion...

— „Ai venit?“ îngână el.

Săriră'n șea... Un tropot de cai avu ecou prelung și dureros în curtea pietruită a castelului... apoi totul se pierdu în noapte...

Soarele era de două sulite de-asupra capului când bătrâna Ruxandra intră ca o furtună, tipând, cu părul vâlvoi, și ochii măriți de groază, în odăile Domnului... Radu-Vodă tocmai se sfătuia cu Mihai Vifor, marele vornic. Jupâneasa nu putea spune nici o vorbă, doar țipa cât o lua gura.

Domnul o sgâlțai bine și printre suspinele ei înțelese un lucru înfiorător. Domnița lui, Mădălina, floarea bătrâneților lui, copila bună și iubită, fugise cu'n ticălos rob... Negru i se făcu înaintea ochilor, îmbrânci pe bătrână care căzu mototol fără putere. Ieși în ceardac, porunci caii înșeuăți, și porni viforos împreună cu marele vornic.

Caii alergau înnebuniți de pintenii ce le sângeră pântecile. Cale de două ceasuri nu văzură nimic, pe nimeni... Curând intrară'n codru... Domnul privea sângeros înainte-i, nările-i se frământau, ochii îi erau roșii străbătuți de fișoare de sânge, buzele vinete...

Intr'o poiană plină de lăcrămioare, văzu doi cai legați de un copac.

— „Ah-aa!!“ rânji diabolic Domnul.

— „Stăi!!“ îi strigă vornicului și descălecară.

Radu-Vodă scoase hangerul din teacă și porni. Un urlat de durere ieși din gura lui Vodă... Tinerii stăteau în fața lui înfricoșați. La vederea Domnului, cuprins de furie, rămăseseră împietriți.

Radu-Vodă s'apropie de Ion și-i strigă'n obraz: „Ticălosule!!!“, apoi c'o singură lovitură de hanger îi despărți capul de trup... Capul lui Ion se rostogoli la picioarele Mădălinei...

— „Ioane!“ atât putu să mai îngâne fata și căzu fără simțire în iarba umedă.

— „Ia-o pe nelegiuita, și așează-o în fața ta pe cal și... la Curte!“ spuse crunt domnul, vornicului.

Și caii porniră'n galop, lăsând în iarba plină de lăcrămioare capul și trupul lui Ion...

...Era toamnă... Clopotele dela mănăstire băteau jalnic în ceasul când soarele apune...

O măicuță ieși sfioasă și grăbită din chilie, dinspre arhondanic venea și maica Evdochia și întâlnindu-se porniră amândouă spre biserică.

„Bat clopotele pentru biata maică Magdalena... ce s'a stins ca o candelă astă noapte... tare era frumoasă și bună... un inger. Pasă mite d'aia a luat-o Domnul așa curând la el“, șopti maica Evdochia...

— „Maica Magdalena n'avea decât nouă spre

zece ani“, adăugă încetșor și maica Teofana, și amândouă clătinară din cap, în timp ce din ochii lacrimi mari curgeau...

...Din curtea mănăstirii ieși ca un fulger un cal cu'n călăreț...

Fugea spre curtea Domnească să ducă veste lui Radu-Vodă că s'a stins din lumea celor vii, călugărița Magdalena, ceea ce-a fost Mădălina, buna copilă a Domnului...

Și clopotele băteau dureros... cântau jalnicul cântec al unei iubiri nefericite...

...O adiere de vânt, era sufletul neprihănit al Mădălinei ce se urca încet și lin spre ceruri... la Dumnezeu.

Lys Belloiu

cl. VII-a, a inst. „Pompilian“

Pe vremuri!

Erau pe vremuri cântăreți

Erau destui!

Cântau în versuri, cei poeți

Cântau oricui.

Cântau de drag, cântau de dor

Cântau oricând

Și-aveau icoana mândriei lor,

Mereu în gând.

Cântau ce-i drept, cântau ce-i sfânt

Și ce-i frumos

Cântau de cer și de pământ

De sus, de jos!

Dar azi mai sunt din cei ce cânt?

Rari, ba deloc

Pierdut pe veci orice avânt

Și orce foc.

Erau poeți, era și cânt!

Dar ei s'au dus...

Acuma-i tot pustiu, urât,

Nici oameni nu-s.

E. BANA

De Paști

Mă pregăteam de culcare, când deodată auzii un dangăt repetat. Mă oprii înmărmurit. Ce era? Imediat îmi dădui seama de ce se petrecea. Uitasem că era Joia Mare. Am rămas pe gânduri. Ecoul continuu mă impresiona profund. Și subt clopotul ce anunța lumea de patimile lui Christos, credincioșii în-genunchiați ascultau spusele preotului bătrân, albit de ani, dar totuși slujind încă lui Dumnezeu. In seara aceasta, când bătrânul preot citia evangheliile ce povesteau patimile Mântuitorului lumii, am rămas pe gânduri...

Un om cu o cruce în spinare, bătut și hui-duit de soldați se ducea să moară pentru ier-tarea păcatelor omenirii.

Cu toate că sunt de altă credință, totuși acest capitol din religie a avut o puternică influență asupra mea.

A doua zi n'am mai rezistat; seara la zece am pornit spre biserică. Așteptam în fața ușii cu înfrigurare. Deodată apărură preotul urmat de credincioși. Emoționat, l-am salu-tat respectuos. Dar el, cu toate că se uita la mine, privirea și gândul lui erau îndreptate spre altă lume, spre altă viață. Spre acea viață de om care n'a fost decât una. Mirat

de această scenă rămăsesem ca înlemnit. Dar un fluid mă atrăgea parcă să urmez cor-tegiul. Și am mers! Pe la mijloc m'am des-părțit de grup și m'am dus iar în fața ușii să admir imaginea lumânărilor licărinde. Un cântec lin, frumos și evlavios se înălța aco-mpaniat de dangătul clopotelor.

Și s'au întors. De astă dată preotul mă observă. Se uită la mine și în privirea-i se putea citi regretul că slujba aceasta frumoasă s'a terminat așa de iute... Sau poate re-gretul că nu mă vedea și pe mine în convoiul de credincioși. Am căutat să-i explic din ochi că am văzut slujba și că mi-a plăcut foarte mult. Era prea târziu. Intrase deacum în biserică și glasul-i cald, convingător răspânda cuvinte sfinte pe care le vorbise acum vreo 2000 de ani acel ce prin jertfa lui a mântuit omenirea.

M'am îndreptat cu pași rari spre casă.

...Și noaptea, în pat o figură de preot bătrân cu barba albă, înconjurat de îngerași cu aripi aurii împodoba visurile mele.

Steinhart Aristide.

Cl. III B.

Profesorul de franceză

Sfârșit de toamnă. Prin fereastră străbătea o rază amenică de soare, proiectându-se livid pe dușumea.

Tăcerea desăvârșită era spintecată de cuvintele profesorului, care se succedau monotone, dar răspicat și aproape onomatopeic. In clasă căldură înăbușitoare.

Train își simțea capul greu. Voia să fie atent, însă nu putea. Un tremur continuu îi zguduia trupul. Gândurile i se amestecau în minte haotic, unul cuprinzând pe celălalt și amândouă zbu-rând astfel spre infinit. Trăia par'că într'o sub-conștientă bizară. Auzia cuvintele fără nici-o legătură între ele, par'că timpanele erau niște sertărașe de locomotivă, ce se mișcau neregulat, lăsând să intre printr'însele crâmpie de vorbe a căror legătură cerca zadarnic să o facă. Capul se îngreua din ce în ce mai mult prins în cer-curii ce se strângeau chinuitor, voind să i-l re-ducă la un punct. Iși sprijini capul în mâini. Și cuvintele nemiloase se succedau mai departe, răspicat, chinuitor și fără sens.

...L'oreille en éventail, la trompe entre les dents. Ils cheminent l'oeil clos.....

— Aha! cercă el să judece, va să zică e vorba de elefanți. Mai auzise cuvântul „elefant“, dar i se părea că de mult de tot, din timpuri imemo-rabile.

— Ba nu, își zise, era vorba să citim „Les éléphants“ al lui Leconte de Lisle. — Nu, nu, elefantul e un animal din a cărui colți se fac bile de biliard și care servește la construcții. Ba nu, elefanți în poezie nu se poate, ba da, ba nu... nu...

Efortul era prea mare. Pleoapele se făceau mai grele, îl ardeau mai rău ca totdeauna și se lăsau în jos fără voință. Tâmpilele-i svăcneau puternic. Capul i se plecă pe piept. Mai auzea ca un bâzâit de helicopter, ultimele cuvinte:

...Le désert reprend son immobilité.

Quand les lourds voyageurs à l'horizon s'ef-facent.

Inchise ochii...

Colegii, văzându-l că a adormit, șușoteau între eimefistofelic, pregătind o surpriză, să rădă o zi întregă.

— Vără-i acul în spate, șopti un băiat cu pă-rul mare și cu fața galbenă.

— Ghiontește-l bă, ca să simtă că nu se doarme în clasă, șopti un altul.

— Pișcă-l de ureche, zise altul.

Profesorul, simțind că nu e lucru curat la mijloc, se sculă de pe catedră și cu pași rari porni spre mijlocul clasei, apoi se opri la banca cu pricina.

— Hm, așa se face școală, murmură indignat de obrăznicia lui Traian Grințescu.

Două palme răsunară puternic, ca zgomotul a două castagnete.

Traian sări ca ars și cercă să îngâne câteva cuvinte de scuză, dar buzele nu șoptiră decât câteva crâmpete monosilabice.

— ...Vă rog.. nu... mai dorm... nu..

— Domnule Traian Grințescu, pe dumneata o să te dau în conferință pentru obrăznicie ca să-ți arăt cum trebuie să te porți în clasă. Asta însemnează indolență.

Sonoria răsună prelung, salvator. Se născu un zgomot de mape ce se închid și de tropăiturile elevilor ce se grăbeau de plecare. Profesorul ieși mâniat.

Traian se sprijini de bancă, greoi ca să nu cadă. Simțea o sfârșeală în tot trupul. După ieșirea profesorului, băieții se strânseseră în jurul lui, compătimitori, cercând să-l consoleze. Băieții se mbrăcară repede și-o luară la fugă pe scări. Traian își luă ghiozdanul, își ridică gulerul și tremurând, o luă agale spre casă. Coti mai multe străzi lăturalnice, înguste și murdare și se opri în fața unei căsuțe joase, cu tencuiala căzută, și pereții înegriți.

Intră în curte și apoi deschizând o ușe ce scârțâia din toate încheieturile, pași într'o odaie joasă și întunecoasă. Aruncă ghiozdanul și se trânti pe pat, obosit de moarte.

O femeie mărunțică, prost îmbrăcată, deschise ușa și zărindu-l se 'ndreptă îngrijorată spre pat și-i luă capul între mâini.

— „Ce ai maică, ți-am spus eu să nu te duci la școală că ai călduri“.

Il desbracă și-l acoperi cu plapoma.

— Ce să-i dau, Doamne, își zise bătrâna frângându-și mâinile.

— Lasă mamă, nu plânge că o să-mi treacă! zise Traian.

Bătrâna își aduse aminte că trebuie să ia niște bani dela o cucoană din fundătură, căreia îi spălase niște rufe, zilele trecute. Iși puse șalul pe umeri și fugi grăbită într'acolo.

Traian cercă să-i amintească de cele petrecute. Cu toată oboseala, căpătase o luciditate extraordinară. Nu știa de ce profesorul îi păstra totdeauna o antipatie care i se părea curioasă, poate pentru că era prea liniștit și astfel nu se remarcă împreună cu ceilalți colegi ai lui.

Spre seară se duse să ridice din nou adrese dela biroul din centru, ca să poată câștiga ceva pentru ale gurii. Știa prea bine că acasă nu avea cine să-i aducă, cu atât mai mult cu cât maica sa trăia mai mult din mila altora. I se răspunse că nu mai e nevoie. Zdrobit plecase înapoi spre casă. Nu-i venea să intre în casă cu mâinile goale. Rătăcise pe străzi cu pașii rari și șovăitori. O doamnă cu un cățel cu funduliță trecuse

pe lângă el și cuprinsă de milă, crezând că e un cerșetor, îi strecurase o monedă în palmă.

— Nu, vă mulțumesc, n'am nevoie....

Doamna îl privi mirată, crezând că e bolnav și delirează.

Când se 'ntoarse acasă, bătrâna îl aștepta moțând pe scaun. Tiptil, intră pe ușă și se trânti în pat, adormind profund.

Bătrâna se așeză pe pat, vrând parcă să ghidească din tresărirea mușchilor feții, sbuciumul sufletesc.

Timpul se scurgea încet, plictisitor, părând că noaptea nu se va sfârși nici odată.

Invinsă, bătrâna își sprijini capul de masă și adormi adânc.

Zorile se iveau încet, spărgând întunericul nepătruns, aducând cu iluzia unor fantome ce se proiectau himeric pe fondul roșu al orizontului.

Train se sprijini pe coate și privi uluit în interiorul camerei. Bătrâna dormea cu capul sprijinit pe masă. Il cuprinsese o milă sfâșietoare privind-o în această atitudine. O bătaie în ușă făcu pe bătrână să tresară din somn și frecându-și ochii ieși afară. Se 'ntoarse imediat cu o hârtie în mână:

„Vă informăm prin prezenta, că elevul Traian Grințescu a fost eliminat pe timp de 2 săptămâni, deoarece nu s'a purtat cuviincios în clasă“.

Traian zâmbi. Se așteptase la asta.

— De unde e maică, întrebă bătrâna fericită că-l vede zâmbind.

— Dela școală, mamă, m'a eliminat pentru că am adormit în clasă.

Bătrâna își făcu cruce. Nu înțelegea precis despre ce e vorba, dar ghici că se întâmplase ceva rău.

Traian se simți mai bine. Se sculă, se mbrăcă și plecă spre biroul din centru pentru adrese. Se 'ntoarse cu un pachet de plicuri și cu liste. Se rugă în gând: „Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi“.

Trecură trei zile. Nu căpătase bani de două zile. Bătrâna se îmbolnăvise și zăcea pe pat slăbită, rugându-se să se ivească o minune salvatoare. Traian se plimbă agitat prin cameră, strângând pumnii de mânie, descurajat. Două lacrimi i se opriră pe gene.

Ieși afară cu haina deschisă și porni în susul străzii fără țintă. Se 'ntuneca. Ajunsese pe o stradă lăturalnică, fără să-și dea seama pe unde a trecut și în ce loc se găsește. La capătul străzii se zărea o umbră ce înainta către el cu pași grăbiți. O clipă se priviră. Era profesorul de franceză. Speriat, o luă la fugă grăbit. Fără să vrea, pașii îl duceau spre casă.

Profesorul, văzându-l atât de rătăcit și la o oră atât de târzie, se luă după dânsul. Se urmăreau ca două umbre grăbite, în întunericul

noptii. Traian intră în casă. Profesorul îl urmărește și se opri în prag. El nu știa că Traian Grințescu, elevul ce adormise în clasă de oboseală, scria până noaptea târziu și că bătrâna spăla ruiele altora pentru pâine. O clipă și i se făcu lu-

mină în minte. Cu pași mărunți și timizi, profesorul de limba franceză trecu până la patul bătrâni și luându-i mâna, șopti înăbușit: „Iartă-mă“.

I. Sufrin, cl. VII A

Fragment din romanul „Viziuni“

Anton Zorneanu, reporterul cotidianului „Cometa“ fuma lenș privind volutele de fum în semi-lumina gălbuie a cafenelei.

Se simțea obosit. Incepu să simtă o aver-siune împotriva celor cari îl înconjurau. Acele ceasornicului indicau: două și un sfert. Se hotărî să plece, când Gogu Olăreanu — deputat opoziționist — se îndreptă spre masa lui Zorneanu.

— Te caut de două ore, am aflat ultima noutate, de atunci te caut mereu, o chestie care ne interesează.

— Ce anume?

— Intrăm într'o oarecare acalmie politică.

— Serios?

— Foarte! Știi că se intenționa remanierea guvernului imediat după închiderea cor-purilor legiuitoare, ministrii remanierabili ar fi fost cei dela comunicații și muncă. Ceeace ar fi însemnat un real succes al campaniei deslănțuite de tine.

— Firește.

— Pe la orele zece, șeful guvernului cu ministrul de interne au căzut de acord ca remanierea să fie amânată.

— Pentru când?

— Nu se știe nimic.

— Dar dacă aceste știri sunt apocrife?

— Apocrife? precise domnule, un factotum al guvernului...

— Dacă sunt veridice informațiile tale, găsesc momentul oportun să continuăm cu in-doită vehemență cunoscuta campanie a „Cometei“ împotriva concesiunii căilor ferate.

— Tocmai țineam să-ți amintesc acest lu-cru, dacă campania își va produce efectul dorit, te voi erija și pe tine — conform pro-misiunii — într'un consiliu de administrație de unde vei putea și tu ca mulți alții să „tu-șezi“ ceva.

Elocuțiunea fu întreruptă de apariția lui Dinu Vedra.

— Imi dați voie — făcu Zorneanu — dom-nul Dinu Vedra, impresar teatral.

— Gogu Olăreanu, avocat.

— Imi pare bine.

— Asemenea.

Gogu Olăreanu zăbind o figură cunoscută se îndepărtă de amici luându-și „bună seara“.

— Ascultă-mă, cu ce se mai îndeletnicește Olăreanu — inceptu Vedra — afară de advo-catură.

— Face parte din câteva consilii de admi-nistrație prin care și la C. F. R. Cum gover-nul a preconizat concesiunea C. F. R.-ului, Olăreanu își vede situația periclitată, astfel se explică insistențele sale pentru continua-rea campaniei semnată de mine.

— Iți va ieși ceva?

— Cred, Olăreanu mi-a promis o situație mai puțin precară.

— Avel își rula o nouă țigară; trăgea din când în când cu urechea la discuția — la vechea discuție — asupra teoriei eroilor unui roman — condusă de Ligirvescu, Rucăreanu, Sava ce se părea interminabilă.

Teoria se rezuma la următoarele: eroii unui roman sunt niște fantoze — realizate de autor — lipsite de suflul vieții. În momen-tul în care senzațiile eroului sunt transmise lectorului care la rându-i le raportează erou-lui — deci o mișcare reversibilă — planează asupra eroilor o undă viabilă care se volati-zează odată cu încetarea lecturii. Teoria ve-che — care se dovedise a fi o aberație — procura totuși un subiect de conversație în cercul rataților cari frecventau acest local.

Cabotini, critici dramatici, impresari, au-tori dramatici, poeți și recenzenți la reviste efemere alături de escroci internaționali în-tocmeau clientela cafenelei. Toți se perindau prin fața ochilor lui Zorneanu lăsând vagi imagini pe retina lor.

Aceștia se invidiau, se urau — însă lingu-șindu-se aparent — unii față de alții. Fiecare aspira spre o himeră, lupta, se sbuciuma nă-scocind mijloace posibile și imposibile pentru a-și atinge idealul. Zorneanu din unghiul său obscur îi observa în goana lor accelerată — ar fi vrut să alege, să lupte, dar nu se pútea adapta ritmului trepidant al vremii. Suferea.

Capul atinse marmora rece a mesei, mucul țigării arse vârful degetelor, o lacrimă se pre-linge vertical pe un obraz aspru... totul avea loc într'o atmosferă densă de alcool, fum, in-vidie și ratare.

Ioan Madgearu
Cl. VII A.

Ș C O L A R E

Adunarea generală a comitetului școlar

La liceul Spiru Haret s'a ținut eri 26 Martie a.c., adunarea generală a comitetului școlar, sub președinția d-lui Teodor Cudalbu, fost ministru, asistat de d. D. Focșa, directorul liceului.

Au luat parte d-nii profesori: Nd. Locusteanu, Pêtre St. Popescu, Ilie Almăjan, Gr. Magiari, V. Soloveanu; d-nii: Aureliu Căpățână, procuror general la Inalta Curte de Casație; inginer Teodoreanu, inginer Teodor Nicolau, avocat T. Seimeanu, locot.-col. Cernovodeanu, maior V. Spătaru, Ștefan Ionescu dela Banca Națională; d-nii medici dr. N. Oancea, dr. P. Dănilă, dr. Marcovici, dentist C. Boicekofski; d-nii: Amedeu Lăzărescu, St. R. Dăscălescu, d-na Victoria dr. Ionășescu, St. Cojocărescu, I. Bularda, Tr. Constantinescu, G. Dimitrievici, N. Vasilescu, St. Rădulescu, Serafim, Drăgulănescu, Iliescu, G. Ionescu, inspector dela Banca Națională, Solomon, etc.

S'a adus la cunoștința adunării că d-na Ate-na și Teodor Nicolau au creat un fond în valoare nominală de 350.000 lei, din care să se dea ajutoare la elevii săraci. Adunarea generală i-a proclamat cu unanimitate membri de onoare. Deasemeni liceul a mai primit un legat în valoare nominală de 200.000 lei, lăsat de defuncta Chira căpitan Rădulescu.

D. președinte aduce mulțumiri d-lor medici, părinți ai elevilor liceului, pentru serviciile gratuite pe care le-au adus și le aduc școlii și mulțumește în numele Comitetului și a Adunării generale, corpului profesoral pentru munca depusă.

Se votează și se dă descărcare cu unanimitate comitetului școlar de gestiunea pe 1932, constatându-se că deși taxele se încasează tot mai greu din cauza crizei generale prin care trece toată lumea, că totuși nevoile școlii au fost acoperite și că bugetul pe 1932 se soldează cu un excedent de peste 225.000 lei.

Bugetul pe 1933, deși se dau noi sarcini în seama comitetului — personalul administrativ și de serviciu ce mai era plătit de stat, trece dela 1 Aprilie la comitetul școlar — totuși acest buget a fost micșorat cu 900.000 lei, față de cel precedent. La discuția bugetului d. inginer Teodoreanu propune să se facă studiul introducerii caloriferului care ar reduce simțitor cheltuielile pentru combustibil și în urma rugăminții d-lui director Focșa, d. inginer Teodoreanu promite tot concursul său. Se discută

deasemeni și construirea unei săli de gimnastică și Adunarea generală lasă la latitudinea Comitetului de a face studiile necesare, dacă ea trebuie să se facă într'un corp izolat sau în legătură cu planul general al construcției. În vederea viitorului plan general d. inginer Teodoreanu propune un concurs.

Cu aceste lămuriri și discuții se aprobă bugetul pe 1933.

La sfârșit d. inginer Teodoreanu aduce mulțumiri d-lui Teodor Cudalbu și Comitetului școlar, pentru buna administrație și grija administrării și conducerii gestiunii școlii și d-lui director Focșa și corpului profesoral pentru munca depusă în școală.

D. Hârlea

Societatea de Educație Fizică

„Flacăra-Sp.-Haret“

Fondată 1929

Comitetul pe anul 1932—33

Președinte de onoare: Măria Sa Mihai, Voevod de Alba-Iulia.

Președinte activ: D. Focșa, directorul Liceului.

Vice-Președinți: Rădulescu Cl. VII B.; Razis Cl. VII A.

Secretar: Bărzeanu P. Cl. VI A.

Casier general: Șerbănescu Cl. VI A.

Membrii consilieri și supra cenzori: Profesor G. Marinescu, P. Popescu;

Cenzori: Iordănescu VII B. Lăzărescu VII A.

Bibliotecar: Göbel VI A.

Membrii Comisiei școliei: Lăzărescu VII A.; Rădulescu Gh. VII B.; Șerbănescu VI A.; Diamandi V A.; Romniceanu IV; Meyer IV B.; Căpățână III A.; Stănculescu III B.; Ionescu II A.; Lambru II B.; Picolo II C; Giurgea I A.; Petit I B.

Monitori general: Teodoreanu, Teodoreanu VI A. Nicolau V.

Director profesor: P. Tănăsescu.

REVISTA REVISTELOR

„Datina“, își serbează cu ultimul număr, 10 ani de apariție; e un eveniment nu numai pentru puternica revistă olteană, ci și pentru noi cei cari îi urmărim cu atenție ascensia din ultimii ani. Apoi astăzi, când reviste se nasc din greșală și mor de neputință, rezistența dărză a unei publicații de înălțimea „Datinei“; subliniază cu destulă limpezime vitalitatea și nouitatea pe care o aduce în literatură.

În paginile numărului festiv, semnează d-nii: S. Mehedinti, R. Ortiz, C. R. Motru, A. Dima, I. Pillat, etc. Cronică bogată, studii și articole temeinic susținute. Cu această apariție „Datina“ se plasează printre publicațiile noastre de frunte.

„Adevărul literar și artistic“. D. Călinescu a avut fericita inspirație s'o „politicizeze“ puțin; ca atare, i-a administrat o serie de cataplasmă politice, gastronomice și grafologice. Dacă aceasta e „reforma“ d-lui Călinescu, apoi am înțeles că nu e un bun reformator; cel puțin rezultatele vorbesc destul de clar.

Floarea de foc, în urma unei respectabile sincope și-a reluat apariția. Noua directivă pe care încearcă să și-o traseze, — de critică socială —, este perfect motivată, dacă ținem seamă de faptul că d. Sandu Tudor a făcut cunoștință în ultimul timp cu ceva marxism, și a dirijat cu tact și „ortodoxă“ cumpătare, un ziar antirăsboinic. Tăcălia și crucea dela gât, — inerente de altfel unui șarlatan mistic de teapa d-niei sale, — au avut darul să-l impună d-lor Mircea Eliade, Deleanu și Manoliu, alcătuindu-se în modul acesta, un admirabil quartet. Așteptăm muzică nouă, căci *pașoptismul* a fost pus la punct de alții.

N. s. P.

Cu deosebită plăcere notăm aci apariția celui de al 25-lea număr, anul I al, revistei Liceului Internat Buftea. Acest număr dedicat lui Mirron Costin, cu ocazia de 300 de ani dela nașterea sa, constituie o valoroasă pagină de antologie.

Domnului profesor G. Cardaș, conducătorul revistei, îi se cuvin neprecupețite laude pentru modul în care reușește să-i asigure regulata apariție săptămânală.

G. R.

Publicațiunile Soc. Naturaliștilor din România, No. 11, 1932. Numărul acesta apare în condiții ideale, având un cuprins bogat și variat, (197 pag.), cu numeroase figuri și planșe. Semnează d-nii M. Brândză și Th. Solacolu: Con-

tributions à l'étude des Gastéromycètes de Roumanie, lucrare interesantă, bine tratată, original și folositor tabloul răspândirii gasteromycetelor în țară. Textul e urmat de 6 planșe, cu fotografiile speciilor descrise, sporilor lor, etc.

D. Prof. Popovici-Bâznoșariu publică un interesant articol, intitulat „Morphologische Notizen über Coleopteren“ în care dovedește importanța conturului ochilor în fațetă și încheierea pro-mesosternale în determinarea Coleoptelor.

Șase planșe de desen clare și minuțios executate, însoțesc textul.

D-ra Silvia von Spiess ne prezintă o prețioasă lucrare despre *migrațiunea păsărilor în România*, pe baza observațiilor de câmp făcută în diferite puncte și în special la farul de la Tuzla (Constanța). Relevează anomalia migrațiunii rândunicilor din toamna 1931, cari sburau în direcția Nord, în loc de Sud.

Interesant pentru geologi și ingineri este lucrarea d-lui Dr. O. Protescu „La microfaune de marnes à glauconies de la reg. Țintea et l'importance stratigraphique de l'espèce *Clavulina Sz*“, urmată de un tablou sinoptic al speciilor de fosile și de 4 planșe cu fotografii.

D. W. Knechtel în studiul „Beitrag zur Kenntnis des individuellen Zeichnungsvariation bei *Vespa germanica*“ ne dă concluziile la care a ajuns examinând 2115 ex., populația a două cuiburi, de *Vespa germanica* considerând variațiunile de desen ale capului, tergitelor și sternitelor. Numeroase desene, tablouri sinoptice, grafice și o planșă dublă completează interesantul articol.

D. Dr. M. A. Ionescu, fost profesor al liceului nostru, specialist în entomologie, ne dă în „Nouvelles contributions à la faune des Protoures en Roumanie“ rezultatul noilor sale cercetări, îmbogățind fauna țării cu o specie nouă p. România, trei specii și două varietăți noi pentru știință.

În acelaș număr publică și o notă privitoare la câteva anomalii în chaetotaxia (dispoziția perilor) Proturilor.

D. Dr. C. Bogoescu în „Contributions à l'étude systématique des Ephéméroptères de Roumanie“ îmbogățește fauna noastră a nevrotelor cu 22 specii noi față de 3 cunoscute până acum.

D-ra E. Ionescu ne prezintă un studiu amănunțit, intitulat „Sur deux torsions de *Valeriana off*, observées en Roumanie“, în care face istoricul cheștiunei și-l aplică la cele 2 fenomene teratologice (parțial și total) observate.

D-ra E. Dobreanu și d. C. I. Manolache anunță în nota „*Synurella ambulans Müll. en Ruma-*

nie” prezența unui nou crustaceu în bălțile și fântânile noastre. Numeroasele desene completează descrierea animalului.

Studiind un bogat material de *Atherina hepsetus* din M. Neagră, d. Dr. G. Vasiliu descoperă un nou parazit opercular pentru România, pe care-l descrie în nota „*Ein Kiemenparasit des Fisches Atherina h. L. Livoneca sinuata*”.

Trei planșe completează descrierea acestui crustaceu.

Studiul d-lui I. Z. Barbu „*Contributions à l'étude de la flore fossile de Transylvanie*”, în care sunt descrise două specii de conifere și 11 de dycotiledonate fosile încheie acest interesant număr.

„*Notationes biologicae*”, Vol. I, No. 1, 1933.

Notăm cu părere de bine apariția acestei noi publicații științifice, menită să ocupe un loc de frunte — dacă se va menține la același nivel — printre publicațiile similare. Cu un format elegant în genul lui „*Zoologischer Anzeiger*”, are un cuprins foarte interesant : „*Observațiuni asupra Karyokinezei la Mitula Phalloides*”, de dr. Pancu Eftimiu; „*La chaetotaxie du genre Acerentomon*”, de dr. M. A. Ionescu, în care d-sa, specializat în studiul apterigotelor, expune importanța chaetodaxiei (studiului perilot) în taxinomia acestor insecte.

D. I. Șerbănescu arată prezența a două plante rare *Drosera rotundifolia* și *Shenchtzeria-*

palustris în turbăriile din jud. Buzău; în articolul „*Câteva considerațiuni asupra ponteii la Ephemeroptere*”, d. Dr. C. Bogoescu redă interesante observațiuni făcute pe material viu; D. Dr. G. D. Vasiliu în „*Câteva considerațiuni asupra repartiției geografice a Branchiostomei lanceolatum și despre existența sa la Helgoland*” face istoricul speciei, repartiției în mări și înfățișat anunță găsirea sa pe platforma vestică a dunei de la Helgoland; „*Studii asupra lacului Petea (Oradea Mare)*” e un foarte interesant articol de Ana și dr. Mircea Panca, în care se relatează prezența în apele termale din jurul Oradei Mari a unor relictice : *Nymphaea lotos* — celebrul lotus al Egiptenilor și două gasteropode din terțiar, puțin modificate, *Melanopsys parruyssi* și *Ancylus*; toate vii și nu fosile.

Cauza trebuie să fie desigur temperatura ridicată a apei 29°—34°; D. I. Șerbănescu arată că liliacul obișnuit, care parfumează grădinile noastre, crește în mod spontan în jud. Buzău; D-nii Dr. Panca și Dr. Vasiliu studiază într-o notă preliminară fauna ichtyologică a lacului Petea; iar cu interesanta notă asupra primului stadiu larvar al lăcustei *Locusta migratoria*, de d. W. Knechtel, se sfârșește promițătoarea publicație.

I. F.

RUBRICA MATEMATICĂ

Probleme propuse

1° Se dau ecuațiile :

$$I) x^2 - mx + 8 = 0$$

$$II) x^2 + nx - 15 = 0$$

Să se determine m și n astfel ca suma unei rădăcini a ecuației I și o rădăcină a ecuației a II-a să fie 1, iar produsul celorlalte rădăcini să fie 6.

BOISNARD JEAN

2° Să se verifice indentitatea :

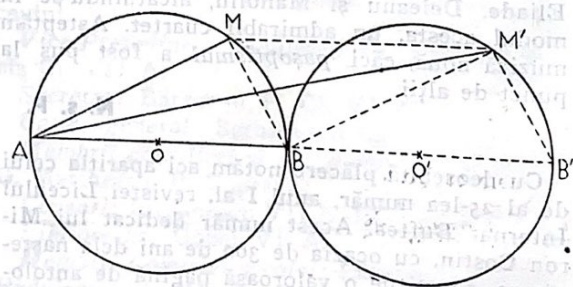
$$\sin 3x \times \operatorname{ctg} x = \frac{4 \cos^2 x - 1}{\operatorname{ctg} x}$$

IONESCU CRISTEA

Probleme rezolvate

1° Se dă un cerc, un diametru fix AB în acest cerc și un punct M mobil pe cerc. Se consideră dreptele AB și AM drept 2 forțe.

Să se găsească locul geometric al vârfului rezultantei celor 2 forțe.

Soluția :

Se vede din construcție că rezultanta forțelor AB și AM este dată de diagonala AN a paralelogramului $AMM'B$. Unghiul AMB este drept, ca fiind înscris într'un semicerc deci și egalul său $BMM'B'$ va fi drept pentru orice poziție a lui M . Deci locul geometric al punctului M' este un cerc tangent cu cercul dat și cu o rază egală a cercului dat.

Au rezolvat D-șoarele : Fundu Ecaterina (cl. V inst. Pompilian) și Păunescu Agata (cl. VI-a Lic. Regina Maria). D-nii Alexandrescu D. (VII) Ionescu C. (VII) Solomon M. (VII) Steriade Al. (VII) și I. Sufirin (VII A).

2) Să se afle un număr N format din patru cifre în care cifra sutelor este de 9 ori mai mare ca cifra zecilor, scăzând din cifra sutelor dublul cifrei zecilor și a miilor obținem cifra unimilor; sporind cu trei suma cifrelor zecilor și miilor obținem cifra unimilor; adăugând la numărul întreg 3276 obținem numărul invers.

Soluția:

Insemnând numărul $N = 1000x + 100y + 10z + u$ vom avea sistemul de ecuații:

$$\begin{aligned} y &= 9z \\ y - 2(z + x) &= u \\ z + x + 3 &= u \end{aligned}$$

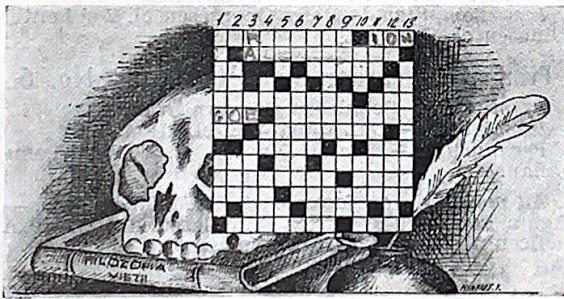
$1000x + 100y + 10z + u + 3276 = 1000u + 100z + 10y + x$ rezolvând acest sistem vom găsi numărul 1915.

Au rezolvat D-șoarele: Fundu Ecațerina (V Inst. Pompilian) Păunescu Agata (cl. VI-a Lic. Regina Maria), D-nii Antonescu C. (VII), Boros I. (VII), Ciulei M. (VII), Lăzărescu M. (VII), Madgearu I. (VII), Solomon M. (VII), Teodorescu D. (V a), Boisnard M. (IV) și I. Sufrin (VII A).

Soluțiile problemelor precum și problemele propuse se vor înmâna elevului Boisnard J. cl. VII-a A.

Răspundem pe această cale, tuturor corespondenților care se plâng că anumite soluții nu le-au fost considerate. Aceasta se datorește faptului; că acele soluții au sosit întârziate sau eronate, astfel că evident nu pot fi luate în seamă.

PAGINA JOCURILOR

Enigmă

de DUMITRU ILIE cl. II C

Fără mine lumea
N'ar fi existat,
Totuși într'o nucă
Sunt încarcerat.
Mă găsești în lună
Însă nu și'n soare
Stau mereu în umbră
Nu și la răcoare
Sunt când în Azuga
Când în București
Însă niciodată
N'am fost la Ploești.

u

Semnificațiile

de GOLDȘTEIN LEON cl. III A

Orizontal. — I) Distins scriitor român de o ironie mușcătoare. Roman de Rebreanu, premiat de Academia Română; II) „Bardul din Mircești”; III) Capul unui mare poet român — tot aia; IV) Fluviu în Franța, — interjecție; V) Poet pesimist român — încheietură; VI) Eroul unei nuvele de Caragiale — scriitor român, autorul a un număr de admirabile basme; VII) Măsură agrară. — Cel mai mare paet al nostru, a cărui idei cadrează cu ilustrația de mai sus; VIII) Insuflețea — una..., una ție; IX) Comedie cu gesturi la Romani — pronume — făcurea masage; X) Prozator român — Golf în Irlanda; XI) Roman de Slavici — Poet român; XII) Papagal — Poloni; XIII) Poet român, al cărui pesimism se apropie de cel al lui Eminescu, fără a reuși însă — se suia.

Vertical. — 1) Prozator român, autorul unor admirabile „Amintiri”. — a atrage într'o cursă; 2) Scriitor român — Munte în Creta; 3) Divinitate egipteană — pronume — imoral; 4) Articol — lac sudanez — Capul lui „Enache” — Stavilă; 5) Poate fi masculin, feminin sau neutru — margini — exclamație; 6) Pană — doctrină, ce crede într'un viitor rău, de care Eminescu a fost foarte puternic influențat; 7) În acest mod — capcană necompletă — învățat; 8) Modul de a vorbi scurt și cuprinzător ($1 = c$) — deceda; 9) ...pe la gene — prevestia — plec afară; 10) Roman de Vlahuță — ...ce homo! — cu ochii în cruciș; 11) 3 litere din Spiru — își luară totul asupra lor; 12) Animale blânde — armă — privitor la podișul Ioan; 13) Poet elegiac și satiric român.

Șaradă

de IONESCU TEODOR cl. III A

Haldeți fete și băieți
Să ghiciți dacă puteți
Un cuvânt ușor de spus
Ce din trei părți e compus.
Și anume: întâia parte
Când te duci, nu prea departe.
O spui celor care-i lași
Cu un gest prea drăgălaș
Iar a doua parte, spun
E cu prima, frate bun
Iar pronunțate deodată
Vă răspunde al vostru tată.
Vreți acum și-a treia parte?
Un popor vechi de departe
Toate trele la un loc
E o pasăre cu cioc
Ce vorbește ne'ncetat
Trei cuvinte ce-a 'nvățat.

PAPAGAL

Joc algebric

de X-15

$$a + b + c + b + d = N.$$

$a =$ pronume SE

$b =$ notă muzicală Mj

$c =$ divinitate egipteană RA

$d =$ afirmație DA

$N =$ supranumele Caterinei II, împărăteasa Rusiei.

SEMIRAMIDA

Triunghiuri

de F. IVĂNESCU și A. ȘTEFĂNESCU

1. * * * * *
  2. * * * * *
  3. * * * * *
  4. * * * * *
  5. * * * * *
  6. * * * * *
  7. * * * * *
  8. * * * * *
  9. * * * * *
  10. * * * * *
- Raport între două lucruri care se fac în același timp.
Prevăzută cu aripi.
Dependență.
Credințe de care se bucură cineva și pe baza cărora găsește imprimul.
Echivalență nesocotită.
A alege din mai multe lucruri pe cel ce se crede mai bun ($1=1^2$).
Cobanie.
Planuri (fig.).
Fronume.
Consoană.

Aritmograf geografic

de MANCAȘ IOAN cl. II B

1	2	3	4	5				
1	2	3	4	5	capitală în Europa			
2	1	6	5		punct cardinal			
3	4	7	6	8	fluviu în Europa (art.)			
2	7	9	10	3	2	capitală în Asia		
9	3	2	12	4	5	13	2	orașel în Jugo-Slavia
6	4	10	2	3	2			stațiune climaterică în România
2	8	11	10	7	2			oraș în Germania
4	7	7	8	8				râu în Europa (art.)

1-12 Țară, iar în patratele însemnate, capitala ei.

Au deslegat jocurile din „Vlăstarul“ No. 6

Clasa I B. — Seibulescu Constantin, Teleancă Ilie, Strajă A. Radu, Stankov Gh., Schifter Ervin, Spătaru L., Hemper Eugen, Rathstein Gh., Piticescu St., Schönfeld Oscar, Vasilescu Valeriu, Părvăneșcu Alexandru, Kelmen Ștefan, Ulieru Eugen, Voghera Giorgio.

Clasa II A. — Bădulescu O., Const. Ovid.
Clasa II B. — Alhalel S. Ionel.

Clasa II C. — Redlinger Ladislau, Bularda P., Goldstein Anghel, Popescu Ioachim, Gheorghiu Laurentiu, Davidescu E Cristache.

Clasa III A. — Oct. Căpățână, Delide N., Virgil Ionescu, Kimel José, Paul Maricici, Costescu Paul.

Clasa III B. — Zamfirescu Dragoș, Năstăsescu ?, Paulian I., Faicievici Alex.

Clasa VI. — Cohl S., Mittelman M., Târțău P., Iosop Victor.

Clasa VII A. — Paucker Mauriciu, Pascalovici Ernst-Yser, Jadis Adania, Lăzărescu M. Porcu, Ciulei Mircea, Ionescu Cristea, Boissard Jean, Mazzolini Remigio, Ionescu Guță, Steriadi Alex., Cerkez A., Popp Șerbănică-Ciupac, Păunescu Celu, Solomon-Regent.

Clasa VII B. — Pelgher Eugen.
Inst. Pompilian. — Jeny Georgescu cl. V și Lentzi Dinescu cl. V.

Premiații jocurilor din „Vlăstarul“ No. 6

Premiul I. — Șebulescu Constantin cl. I B.

Premiul II. — Oct. Căpățână, cl. III A.

Premiul III. — Lentzi Dinescu cl. V, Inst. Pompilian.

Au mai deslegat jocurile din Vlăstarul No. 5. — Agata Păunescu și Mirica Mihăilescu din cl. VI A a liceului „Regina Maria“, București.

I. S.

S I N C R O N I S M
I N A R I P A T A
N A T E S T V E
C R E D I T E
R I S I P A
O P T T A
N A V E
I T E
S A
M

SOVATA

BON	
Numele	KOSLINSKI
Clasa	IA
Liceul	SP. HARET
„VLASTARUL“ No. 8	

„UNIVERSUL“

SOCIETATE ANONIMA PE ACȚIUNI

SEDIUL : BUCUREȘTI, STRADA BREZOIANU Nr. 23 - 25

Director : STELIAN POPESCU

„UNIVERSUL“ ORGAN INDEPENDENT
ESTE CEL MAI VECHI ȘI RĂSPÂNDIT
ZIAR ROMÂNESC, CU ȘTIRILE CELE MAI RAPIDE DIN LUMEA ÎNTREAGA.

APARE ZILNIC ÎN 8-10-12-16-20-24 PAGINI

și în culori, cu colaborarea celor mai competenți și distinși scriitori, dând o atențiune deosebită chestiunilor Culturale, Artistice, Militare, Agricole, Sportive, etc. — Corespondenți proprii în toată țara și străinătate. —

Servicii speciale de Telefon și Telegraf. Uzină proprie.

Secțiuni de Zețarie, Linotype, Stereotipe, Legătorie, Desen, Fotografie, Zincografie, Mașini rotative și plane, din cele mai perfecționate. Expediție proprie.

VASTA PUBLICITATE A „UNIVERSULUI“ aduce reale foloase Comerțului și Industriei, economiei naționale și finanțelor prin răspândirea acestui mare ziar în toată țara și în străinătate.

Ziarul „UNIVERSUL“ se vinde cu 3 LEI exemplarul în toată țara, iar prețul abonamentelor este : 80 LEI pe o lună, 200 LEI pe trei luni, 370 LEI pe 6 luni și 750 LEI pe un an.

Pentru străinătate dublu.

Abonamentele se servesc numai de la 1 și 15 al fiecărei luni.

„UNIVERSUL“ mai editează :

„VESELIA“ Cea mai mare revistă umoristică în culori. Apare Joia. 5 lei exemplarul — 220 lei abonamentul în țară.

„ILUSTRAȚIUNEA ROMÂNĂ“ Cea mai frumoasă, mai elegantă și interesantă revistă ilustrată săptămânală.

„Ziarul Științelor și al Călătoriilor“

Revistă științifică în curent cu ultimele noutăți și descoperiri științifice. Apare Marțea. 5 lei exemplarul — 220 lei abonamentul.

„UNIVERSUL COPIILOR“ Revistă în culori p. copii și tineret. Apare Miercuria. 5 lei exemplarul — 200 lei abonamentul.

Cărțile ce apar în „BIBLIOTECA ZIARULUI UNIVERSUL“ sunt adevărate perle ale literaturii românești și străine. Se expediază gratuit Catalogul la cerere.

TIPOGRAFIA ZIARULUI
„UNIVERSUL”
STR. BREZOIANU, 23-25
⋮ BUCUREȘTI ⋮